Prolog

(Daniela Caraman Fotea, 3 septembrie 2007)

Festivalul Internațional „George Enescu” este iscălitura muzicii românești în lume, ființa și ființarea ei. Este invitația de a se alătura reverenței în fața compozitorului pe care spirite luminate l-au înconjurat cu respect și admirație. Implicarea valorilor momentului (și nu numai), a fost o miză importantă la toate cele 17 ediții trecute; se reînnoiește acum, la cea de a 18-a, majoratul!

Programul se știe, evaluările de participare s-au contabilizat. Prin ce se personalizează softul?

În deschidere, voci românești de operă; unele au ceva de spus și în internațional. Redactorul din mine ar fi impulsionat lungul program – în prima parte, cu măcar două arii bravură. Finalul însă, cu cvartetul din Rigoletto și sextetul din Lucia va fi cu aclamații...

Timp de 5 zile și jumătate – serial de lucrări naționale: oglindă a gîndirii muzicale contemporane, nu completă, nu perfectă (nu se putea), dar corectă. Simpozionul internațional de muzicologie, 4 zile de comunicări, îngemănează concertele românești.

Este programată multă creație enesciană, dar, **grav**; este **prima ediție fără Oedipe**... Iată, pe lîngă gesturi manageriale, conceptuale, incontestabile (chiar providențiale), Dl. Ioan Holender, director artistic al festivalului și-a legat numele de două găuri negre în viața muzicală românească: a îngropat Concursul Internațional de Canto și acum Oedipe-ul. **Mare semnal de alarmă pentru 2009**.

Notez prezența virtuoză a Radio-ului cu formațiile sale muzicale (mai puțin, desigur orchestra populară – deși, în piața festivalului, ar fi constituit un spectacol, să-i spun foarte colorat cu un program isteț conceput. Folclorul, „clasicismul nostru muzical”, nu? Radio-ul oferă competență, elitism și prin echipele care vor asigura transmisiile radio ale **tuturor** concertelor, cu momentele publicistice aferente. În contrast cu prezențele de pe micul ecran – TVR1 – încărcat în schimb cu produse minore, cu adresare la nivelul epidermei. Și mă gîndesc, la cuvintele Dlui Șora: „prețul inculturii va fi barbaria”.

Am la început de festival curiozități: virtute omenească nicicînd adormită: vor fi Perahia și Argerich la nivelul carierei lor pe care o știm ilustră?

Am certitudini: Berezovski, Kissin; din splendorile nocturne – Europa galante și Fabio Biondi, Arta fugii cu Mandeal, Voces (netransmis la televiziune), opera O noapte furtunoasă de Paul Constantinescu, Ion Marin... Fiesta!

Există în Festival un gest de amplitudine sufletească, pe 11 septembrie, „in memoriam": grupa „mare" a Institutului Cultural Român prezentă la o serată muzicală evocatoare a tragicului moment new yorkez, de fapt al lumii, semnificație și implicări în creația culturală...

Avem un Festival – șlagăr la nivelul lucrărilor simfonice, de mare popularitate, foarte des cîntate. Chiar ușor exagerat de multe. O resimt de pildă la London Symphony Orchestra: Eroica,

Fantastica... Știu, mi se poate spune, sunt programe foarte atrăgătoare pentru marele public, comerciale. De discutat...

Va fi Gazeta de Festival sub mîna Cristinei Bohaciu Sîrbu; se anunță densitate intelectuală.

A apărut caietul-program de Festival; fără prezentările lucrărilor din concerte, ale interpreților; singurul avantaj – mai puține ... greşeli de redactare...

Există concerte în țară: Braşovul, Sinaia, mai ales Sibiul sunt răsfățate...

Printre expozițiile muzicale, de artă plastică, inedit – o licitație cu artă și carte din perioada interbelică! Iar vestea foarte bună pentru public este calitatea mult îmbunătățită a acusticii la Sala Palatului.

În final o întrebare retorică: sărăcea bugetul festivalului daca profesioniștii din critica muzicală – o mînă de oameni, ar fi beneficiat la Sala Palatului de locuri în prim plan? De era așa, spuneam, cu mîna pe inimă că și această ediție de Festival se va înscrie în civilizația dorinței de muzică.